

Arrest

nr. 197 126 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. PARMENTIER *loco* advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Jijiga, regio Somali, en te behoren tot de Somalische etnie. U verklaart geboren te zijn op X.

In 2002 Ethiopische kalender (EK), 2009-2010 Gregoriaanse kalender (GK), werd uw broer A. gedood door de Ethiopische autoriteiten. Ze waren hem twee jaar voordien thuis komen arresteren, hebben hem naar de gevangenis gebracht en doorgemarteld op verdenking lid te zijn van het Ogaden National Liberation Front (ONLF). Na de dood van uw broer wilde de overheid u rekruteren voor de New Police. De New Police werd in het leven geroepen om de strijd aan te gaan tegen het ONLF.

De eerste keer dat ze achter u kwamen vragen bij uw vader, had u een leeftijd van 14 jaar. U weigerde echter consequent waardoor u onderweg van school naar huis steeds werd lastig gevallen door deze agenten. U werd meegenomen voor verhoor, geslagen en bedreigd. Toen u van uw beste vriend, Ab.I.D., chef van de New Police in uw kebele, te horen kreeg dat de overheid u wou arresteren, dook u onder bij uw oom. In juli 2014 kwamen ze voor de laatste keer naar uw huis. Omdat u niet aanwezig was, vertelden ze dat ze u wilden arresteren. Omdat uw moeder niet wou dat u hetzelfde lot zou ondergaan als uw broer A., werd beslist dat u het land moest uitvluchten. U verliet Ethiopië op 15 augustus 2014 en op 13 november 2014 vroeg u asiel aan in België. U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit en/of asielmotieven. Eenmaal in België kreeg u te horen dat uw vader werd gearresteerd omdat de overheid u ervan verdenkt zich te hebben aangesloten bij het ONLF.

Op 14 juli 2016 werd u door het Commissariaat-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de Ethiopische autoriteiten en aan uw rekrutering door de New Police/Liyu Police. In haar arrest van 11 januari 2017 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal omdat het Commissariaat-generaal haar motieven niet heeft ondersteund met objectieve informatie.

B. Motivering

Na beoordeling van de eerdere bevindingen van het Commissariaat-generaal dient besloten te worden dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dienen namelijk volgende vaststellingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 26/11/2014 door de dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, die aantoonde dat u op 18/11/2014 de leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Uit het feit dat u zowel bij uw asielaanvraag op 13 november 2014 als tijdens uw gehoor bij het CGVS op 12 mei 2015 (gehoorverslag CGVS, dd. 12/05/2015, p. 2) verklaart op 31 december 1997 te zijn geboren, zonder dat u daar enig officieel document over neerlegt, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast. Dit te meer omdat u uw asielrelaas ophangt aan uw jeugdige leeftijd. Zo haalt u aan dat u in 2001 EK (2009-2010 GK) op veertien/vijftienjarige leeftijd voor het eerst werd aangesproken door de autoriteiten om toe te treden tot de New Police. U zou toen in de tiende graad hebben gezeten (CGVS, p. 10) en meermaals onderweg van school naar huis lastig zijn gevallen door agenten van de New Police. Aangezien de door u opgegeven leeftijd niet strookt met uw daadwerkelijke leeftijd, worden ook deze verklaringen sterk ondermijnd.

Uw verklaringen worden verder ondermijnd doordat uw asielrelaas in zijn geheel weinig plausibel overkomt. Het is namelijk weinig geloofwaardig dat de Ethiopische autoriteiten zoveel geduld met u zouden uitoefenen. U bent er namelijk in geslaagd hun eis vijf jaar lang, van 2002 EK (2009-2010 GK) tot en met 2014 GK, naast u neer kunnen leggen (CGVS, p. 10-11). Dit terwijl de overheid in 2002 EK uw broer twee jaar in de gevangenis hebben gestoken, hem zwaar hebben gefolterd en nadien ook hebben vermoord op verdenking lid te zijn van het ONLF (CGVS, p. 5). Dat de Ethiopische autoriteiten in de door u geschetste context zolang geduld zouden hebben met een lid van een familie waarvan reeds een familielid op verdenking van ONLF-lidmaatschap gefolterd en gedood werd in de gevangenis, lijkt weinig waarschijnlijk. Bovendien is het ook weinig geloofwaardig dat uw beste vriend hoofd was van de New Police in uw Kebele (CGVS, p. 12), terwijl u te kennen geeft dat uw hart en dat van uw gehele familie bij het ONLF zit (CGVS, p. 6), dat uw broer door de overheid werd gedood omwille van zijn link met het ONLF en u jarenlang weigerde toe te treden tot de New Police omdat deze het net heeft gemunt op leden van het ONLF. Verwacht mag worden dat een persoon met uw achtergrond zich zo ver mogelijk zou distantiëren van personen met banden bij de New Police. De vaststelling dat u net het tegenovergestelde doet, lijkt eerder ingegeven om uw vluchtmotief te bedenken, met name als zou die vriend u hebben kunnen waarschuwen van de plannen van de autoriteiten om u definitief te arresteren (CGVS, p. 12-13).

Bovendien ontsieren ook incoherenties en oppervlakkigheden uw verklaringen waardoor u deze niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo haalt u in eerste instantie aan dat de politie sinds 2002 EK (2009-2010 GK) om de vijf maand langs is gekomen om te vragen toe te treden tot de New Police (CGVS, p. 10-11). Later verklaart u dat ze iedere drie tot zes maand kwamen kijken (CGVS, p. 11). De laatste keer dat ze waren gekomen was in juli 2014 GK (CGVS, p. 11).

Op basis van die verklaringen zou de politie in vijf jaar tijd dus minstens tien keer uw beschikbaarheid moeten zijn komen eisen. Iets verderop in het gehoor haalt u echter aan dat de overheid in totaal slechts vijf of zes keer is komen aankloppen (CGVS, p. 11), om dit op het eind van het gehoor nog verder af te zwakken tot een totaal van vier keer (CGVS, p. 13). Uw verklaring dat u gokte toen u vijf of zes keer zei, strookt vanzelfsprekend niet met wat mag worden verwacht van een persoon die zijn daadwerkelijk gebeurde asielmotieven verduidelijkt bij de asielinstantie van het land waar bij bescherming zoekt.

Voorts probeert u de bedenking, dat het vreemd is dat de Ethiopische overheid kinderen van vijftien jaar rekruteert voor de New Police, te weerleggen door te verklaren dat u al vanaf tien jaar kan toetreden tot die politie-eenheid (CGVS, p. 11). Merkwaardig is echter dat u geen namen van kinderen van die leeftijd kan geven die actief waren om dit te staven (CGVS, p. 11). Op de vraag of u andere mensen kent die bij de New Police waren toegetreden, haalt u dan weer aan dat u er honderd kent. Vreemd is dan ook dat u er slechts drie bij naam kan noemen, Bi., As. en Si. (CGVS, p. 11). Tenslotte is het vreemd dat u positief antwoordt op de vraag of er mensen werden gearresteerd die weigerden toe te treden tot de New Police, maar wel onmiddellijk moet te kennen geven dat u hen niet kent (CGVS, p. 11). Verwacht mag worden dat iemand die jarenlang in aanraking is gekomen met de Ethiopische autoriteiten omwille van politierekrutering, meer kennis zou hebben van lotsgenoten.

Uit de landeninformatie blijkt bovendien zonder enige twijfel dat de Liyu Police geen gedwongen rekrutering hanteert (zie informatie in het administratieve dossier). De bronnen die bijvoorbeeld Landinfo heeft geraadpleegd tijdens de fact finding missie in april 2016 zijn hier unaniem over. De werkloosheidscijfers in de Somalische regio zijn hoog en werken voor de Liyu Police is zeer lucratief: het wordt goed betaald en leden mogen geconfisqueerde goederen zelf houden. Familieleden van gesneuvelde strijders krijgen een vergoeding. De Liyu Police is bovendien enkel geïnteresseerd in loyale en gemotiveerde leden, wat niet bereikt kan worden door gebruik van gedwongen rekrutering. Tot slot heeft de Liyu Police op dit moment zelfs geen noodzaak meer aan nieuwe rekruten. Vacatures worden niet meer publiek geadverteerd, maar worden bekend gemaakt via het netwerk van de clans. De objectieve informatie uit de regio is dan ook in tegenstrijd met uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering. Het Commissariaat-generaal kan bijgevolg uw beweringen niet aannemen over de gedwongen rekrutering.

Tot slot bent u er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw broer werd gearresteerd en gedood op verdenking actief te zijn voor het ONLF. Uw broer zou namelijk steeds doorheen Ethiopië hebben gezworven waardoor de overheid hem verdacht lid te zijn van het ONLF (CGVS, p. 5). De autoriteiten waren hiervan op de hoogte doordat de leider van zijn burgergroep hen op de hoogte moet hebben gebracht dat uw broer niet naar de overheidsactiviteiten kwam (CGVS, p. 6). Vreemd is echter dat u geen idee heeft wie de leider van zijn burgergroep was en wie de andere leden van zijn groep waren (CGVS, p. 6). Ook vreemd is dat u helemaal niet met zekerheid kan zeggen of uw broer eigenlijk wel lid was van het ONLF en niets kan zeggen over zijn eventuele activiteiten voor het ONLF (CGVS, p. 6). Uw verklaring voor uw onwetendheid, als zouden oudere mensen niet tegen de jongeren spreken, kan niet als verklaring gelden (CGVS, p. 9). U bent namelijk uw familie en herkomstland moeten ontvluchten omwille van deze problemen. Verwacht mag worden dat u zich dan ook uitgebreid informeert naar de aanleiding van uw problemen, zowel thuis als achteraf wanneer u in veiligheid bent. Sinds u in België bent aangekomen heeft u namelijk telefonisch contact gehad met het thuisfront (CGVS, p. 3). De vaststelling dat u echter geen enkele informatie kan geven, ondermijnt uw verklaringen als zou uw broer al dan niet actief zijn geweest voor het ONLF en daardoor vervolgd zou zijn geweest door de Ethiopische autoriteiten. Dat u in eerste instantie niet exact of bij benadering kan aanhalen wat de sterfdatum van uw broer is (CGVS, p. 5), maar in tweede instantie aanhaalt dat het maart 2002 EK moet zijn geweest, versterkt deze bedenking.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U brengt verder geen andere elementen aan waaruit zou moeten blijken dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Verblijfskaart verzoekers broer in Zweden".

Bij zijn verweernota voegt de commissaris-generaal *“Ethiopia: Army Commits executions, torture, and rape in Ogaden”, HRW dd. 12/02/2008*”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 juli 2017 een schending aan *“van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht; Miskennen van het algemeen beginsel van de kracht van gewijsde en van artikel 19, lid 2 Gerechtelijk Wetboek*”.

Verzoeker wijst erop dat de eerste beslissing genomen door de commissaris-generaal vernietigd werd door de Raad (RvV 11 januari 2017, nr. X). Hij meent dat *“de kracht van gewijsde van dit arrest werd geschonden door de bestreden beslissing*” omdat verzoeker niet opnieuw gehoord werd en omdat *“het toevoegen van dit alinea aan de bestreden beslissing niet [voldoet] om te antwoorden aan de kritiek van het arrest van Uw Raad*”.

Verzoeker benadrukt dat zijn broer erkend werd als vluchteling in Zweden. Volgens hem heeft de commissaris-generaal niet voldaan aan diens onderzoeksplicht *“door verzoeker niet te horen en niet toe te laten om dit element aan te voeren*”.

Verzoeker verwijst naar *“de discussies over de leeftijdsbepalende tests in het parlement en door professoren in de geneeskunde, maar ook door verschillende organisaties die opkomen voor de rechten van minderjarige vluchtelingen, zoals Unicef, Dokters van de Wereld, Artsen zonder Grenzen of de Liga voor Mensenrechten*”, alsook naar *“de Franse kwaliteitskrant Le Monde*” en rechtspraak van de Raad van State, om te besluiten dat de leeftijdstest *“zeer gecontesteerd*” is en *“geenszins op een accurate manier de leeftijd van een persoon kan bepalen*”.

Hij benadrukt de *“informatie van het CGVS erop [wijst] dat de geboortes niet geregistreerd worden, waardoor iemands onwetendheid over zijn leeftijd beschouwen als bewuste leugen ingaat tegen de informatie van het administratief dossier*” en dat verzoekers leeftijd hoe dan ook *“helemaal geen belangrijke rol speelt in het asielrelaas van verzoeker*” gezien *“hij op elke leeftijd dezelfde problemen had kunnen meemaken*”.

Waar de bestreden beslissing het onaannemelijk acht dat verzoeker vijf jaar lastig gevallen werd door de Ethiopische autoriteiten, merkt verzoeker op dat *“er geen enkele bron [is], waaruit de ongeduldigheid van de Ethiopische overheid kan afgeleid worden*”, terwijl er wel informatie is die *“bevestigt hoe zwaar de Liyu Police de mensenrechten schendt en van hoeveel straffeloosheid het geniet in Ethiopië*”. Hij wijst tevens op informatie van *“Human Rights Watch*” en *“African Rights Monitor*” en op een interview van F.H., waaruit volgens verzoeker aanhoudende problemen met de Liyu Police blijkt. Hij citeert uit een artikel van *“Human Rights Watch*” (*“Ethiopia: Army Commits executions, torture, and rape in Ogaden”, HRW dd. 12/02/2008*”), ook door de commissaris-generaal toegevoegd aan zijn verweernota) en stelt *“dat de gedwongen rekrutering in de Ogaden-regio in de periode 2002-2008 enorm toenam*”. Hij stelt vast dat de informatie in het administratief dossier herhaaldelijk aangeeft *“hoe moeilijk het is om objectieve informatie te verkrijgen omtrent de Liyu Police*”, dat gedwongen rekruteringen van gevangenen vermeldt wordt en dat het rapport enkel *“de situatie beschrijft anno 2016, terwijl verzoekers problemen zich jaren eerder situeren*”.

Verzoeker wijst erop dat hij steeds gezegd heeft *“dat hij bij benadering om de vijf maand werd aangesproken*” en *“dat het om een gok ging, hij wist niet exact hoeveel tijd er tussen de bezoeken zat*”.

Waar verzoeker gezegd zou hebben dat hij 100 kinderen van tien jaar kent die worden gerekruteerd, legt hij uit dat *“dit is echter in het Somali een manier om 'veel' te zeggen*” en het dus een vertaalfout betreft. Hij wijst op de informatie in het administratief dossier waarin gesteld wordt dat leden van de Liyu Police tussen de 15 en 18 jaar zijn.

Verzoeker stelt *“dat hij als jongere niet werd ingelicht en geen vragen mocht stellen aan de ouderen*” en dat hij daardoor weinig details kan geven over zijn broers activiteiten, burgergroep en zelfs overlijden.

Hij benadrukt dat zijn verklaringen over zijn broer stroken met de informatie “over de objectieve informatie over de politiek gevangenen in de Ogaden regio”, waarvoor hij citeert uit “Jail Ogaden: Human Rights Abuses in the Ogaden Région, 1 3 December 2010, www.ogadenonline.com”, dat melding maakt van arbitraire opsluitingen en het risico voor “wie niet op één plaats blijft”.

Aangaande de subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat “de regio geteisterd [wordt] door een conflict tussen het ONLF en het Ethiopisch leger, dat al jarenlang aanhoudt” en dat “op 5 juni 2016 in een dorp bij Gashqmo 51 burgers gedood [werden] door het Ethiopische leger”. Hij verwijst naar “Ethiopian Army Wantonly Massacres 51 Civilians in Ogaden, 8 juni 2016”, naar een resolutie van het Europees Parlement, naar een communiqué van 21 januari 2016 van de Verenigde Naties en naar informatie van “Human Rights Watch”. Hij klaagt aan dat “de bestreden beslissing zelfs geen onderzoek [maakt] naar de algemene veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, minstens de bestreden beslissing “te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het CGVS, opdat er verder onderzoek kan gedaan worden met betrekking tot de praktijken van gedwongen rekrutering voor de New Police in de Ogaden-regio”.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië uit vrees voor gedwongen rekrutering door de New/Liyu Police en voor verdere problemen door het blijven weigeren ervan. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

2.4. Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een asielaanvraag indiende als niet-begeleide minderjarige, geboren op 31 december 1997 die derhalve 16 jaar en 11 maanden zou zijn in november 2014, terwijl uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat “20,3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is”.

Een dermate groot leeftijdsverschil kan bezwaarlijk aan de ouders en opgroeiende kinderen onopgemerkt voorbijgaan te meer verzoeker 4 broers en 2 zussen heeft (CGVS-verhoor p. 3). De argumentatie in het verzoekschrift dat de *“informatie van het CGVS erop [wijst] dat de geboortes niet geregistreerd worden, waardoor iemands onwetendheid over zijn leeftijd beschouwen als bewuste leugen ingaat tegen de informatie van het administratief dossier”* is evenmin dienstig, gezien uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat zijn geboorte niet geregistreerd zou zijn noch dat hij omwille van andere omstandigheden onwetend zou zijn over zijn leeftijd. Verzoekers gaf integendeel een geboortedatum op, waaraan hij steeds heeft vastgehouden, en gaf voorts aan dat hij school heeft gelopen in Ethiopië, terwijl in de lagere school een leeftijdsverschil van 3 jaar toch wel opvalt, dat hij er zelfs hogere studies voor verpleger heeft aangevat én dat hij over een identiteitskaart beschikte (gehoor, p. 6-7). Verzoeker heeft dus een manifest bedrieglijk profiel naar voor geschoven. Deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

2.5. Waar in het verzoekschrift verwezen wordt naar *“de discussies over de leeftijdsbepalende tests in het parlement en door professoren in de geneeskunde, maar ook door verschillende organisaties die opkomen voor de rechten van minderjarige vluchtelingen, zoals Unicef, Dokters van de Wereld, Artsen zonder Grenzen of de Liga voor Mensenrechten”*, alsook naar *“de Franse kwaliteitskrant Le Monde”* en de Raad van State, om te besluiten dat de leeftijdstest *“zeer gecontesteerd”* is en *“geenszins op een accurate manier de leeftijd van een persoon kan bepalen”*, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

De stellingen in het verzoekschrift dat verzoekers leeftijd *“helemaal geen belangrijke rol speelt in het asielrelaas van verzoeker”* gezien *“hij op elke leeftijd dezelfde problemen had kunnen meemaken”*, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker beweerde dat zijn asielproblemen begonnen in 2009-2010 (Gregoriaanse kalender), toen in de 10de graad zat, dat hij de eerste keer werd lastiggevalen toen hij 14-15 jaar was en dat hij meermaals onderweg van school naar huis lastig werd gevallen door agenten van de New Police (gehoor, p. 10), wat, gelet op het leeftijdsonderzoek, niet waarachtig kan zijn.

2.6. Verder maakt verzoeker de arrestatie en moord op zijn broer, waarna zijn eigen problemen begonnen, niet aannemelijk, daar hij niet kon aangeven wie de leider van de burgergroep was die de autoriteiten zou hebben gemeld dat zijn broer niet naar de overheidsactiviteiten kwam (gehoor, p. 6), noch wie de andere leden van de burgergroep waren (gehoor, p. 6), noch of zijn broer zelfs lid was van het ONLF (gehoor, p. 6), noch wat diens eventuele activiteiten voor het ONLF dan waren (gehoor, p. 6). Verder beweerde verzoeker aanvankelijk niet te weten wat de sterfdatum van zijn broer is (gehoor, p. 5), om dan later te beweren dat het maart 2002 (Ethiopische kalender) moet zijn geweest (gehoor, p. 10).

2.7. Met betrekking tot zijn eigen problemen, met name de pogingen tot rekrutering door de New/Liyu Police, acht de Raad het weinig aannemelijk dat verzoeker erin slaagde de rekrutering door de Ethiopische autoriteiten vijf jaar lang (2009-2010 tot en met 2014, Gregoriaanse kalender) te weigeren (gehoor, p. 10-11), terwijl de overheid in 2009-2010 (Gregoriaanse kalender) verzoekers broer twee jaar in de gevangenis hebben gestoken, hem zwaar hebben gefolterd en nadien ook hebben vermoord op verdenking lid te zijn van het ONLF (gehoor, p. 5).

2.8. Ook verzoekers bewering dat zijn beste vriend hoofd was van de New Police in zijn Kebele (gehoor, p. 12) ondergraaft zijn verklaringen dat zijn hart en dat van zijn gehele familie bij het ONLF zit (gehoor, p. 6), dat zijn broer eerder door de overheid werd gedood omwille van zijn link met het ONLF en dat hij jarenlang weigerde toe te treden tot de New Police omdat deze het net heeft gemunt op leden van het ONLF.

2.9. Daarenboven legde verzoeker incoherente verklaringen af over de problemen die hij kende met de Ethiopische autoriteiten. Aanvankelijk beweerde hij dat de politie hem in vijf jaar tijd minstens tien keer zou hebben willen rekruteren (gehoor, p. 11), terwijl hij later meende dat de overheid in totaal slechts vijf of zes keer is komen aankloppen (gehoor, p. 11), om dan uiteindelijk te stellen verder dat het een totaal van vier keer geweest was (gehoor, p. 13).

De stelling in het verzoekschrift *“dat het om een gok ging, hij wist niet exact hoeveel tijd er tussen de bezoeken zat”* kan zijn wisselende verklaringen geenszins verschonen, gezien van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. Verzoeker had minstens tijdens zijn gehoor moeten aangeven dat hij het antwoord niet exact kent zodat de dossierhandelaar de mogelijkheid had om bijkomende vragen te stellen om verzoeker te helpen. Wat hij ook heeft nagelaten. Verzoekers toelichting zijn dus enkel loutere *post factum* toevoegingen.

2.10. Verzoekers onwetendheid over lotgenoten bevestigt het gebrek aan werkelijke vrees in zijn hoofde. Zo kon hij slechts drie namen noemen van personen die bij de New/Liyu Police zouden zijn toetgetreden, hoewel hij beweerde er veel te kennen, en kon hij geen enkele naam geven van anderen die volgens hem gearresteerd werden omdat ze weigerden toe te treden tot de New/Liyu Police (gehoor, p. 11). Van een persoon die, zoals verzoeker beweert, jarenlang in aanvaring kwam met de Ethiopische autoriteiten omwille van politierekrutering kan en mag nochtans redelijkerwijze een doorgedreven interesse en een gedegen en gedetailleerde kennis omtrent de lotgenoten worden verwacht, zij het om de gevolgen van zijn eigen situatie in te schatten en zijn beweerde nood om zijn land te ontvluchten. Dit is niet het geval. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekers bewering dat men al vanaf tien jaar kan toetreden tot de New/Liyu Police (gehoor, p. 11) niet strookt met de informatie in het administratief dossier. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op informatie in het administratief dossier die aangeeft dat leden van de Liyu Police tussen de 15 en 18 jaar zijn, kan dit zijn bewering dat *“Je kan reeds vanaf 10 jaar in politie.”* (gehoor, p. 11) geenszins ondersteunen. Bovendien kon verzoeker geen enkele naam kon geven van kinderen van 10 jaar die actief zouden zijn (gehoor, p. 11).

2.11. Ten slotte en niet in het minst, wordt verzoekers asielrelaas ondermijnd door de vaststelling dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de New/Liyu Police geen gedwongen rekrutering hanteert. Deze informatie geeft aan dat de werkloosheidscijfers in de Somalische regio hoog zijn, dat werken voor de Liyu Police zeer lucratief is en dat familieleden van gesneuvelde strijders een vergoeding krijgen. Verder is de Liyu Police enkel geïnteresseerd in loyale en gemotiveerde leden, wat niet bereikt kan worden door gebruik van gedwongen rekrutering, is er momenteel geen noodzaak meer aan nieuwe rekruten en worden vacatures niet meer publiek geadverteerd, maar enkel bekend gemaakt via het netwerk van de clans.

2.12. De argumentatie in het verzoekschrift dat volgens een artikel van *“Human Rights Watch “de gedwongen rekrutering in de Ogaden-regio in de periode 2002-2008 enorm toenam”, (“Ethiopia: Army Commits executions, torture, and rape in Ogaden”, HRW dd. 12/02/2008)*, dat de informatie van de commissaris-generaal herhaaldelijk aangeeft *“hoe moeilijk het is om objectieve informatie te verkrijgen omtrent de Liyu Police”* en gedwongen rekruteringen van gevangenen vermeldt wordt en dat het rapport enkel *“de situatie beschrijft anno 2016, terwijl verzoekers problemen zich jaren eerder situeren”*, kan niet overtuigen.

Het artikel van *“Human Rights Watch”*, dat dateert van juni 2008, door de commissaris-generaal ook toegevoegd aan de verweernota, wordt weliswaar in enkele zinnen het opvoeren van gedwongen rekrutering door lokale pro-overheidsmilities vermeld, maar er wordt niet gespecificeerd om welke milities het juist gaat, noch wordt er melding gemaakt van de Liyu Police die nochtans in deze periode werd gecreëerd (zie landinfo, stuk 2 in Landeninformatie). Bovendien gaat het artikel over de periode juni 2007-juni 2008, terwijl verzoeker stelde in de periode 2009-2010 tot 2014 te zijn benaderd geweest door de Liyu Police. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat de informatie van de commissaris-generaal (*“Landinfo”*) gedwongen rekruteringen van gevangenen vermeldt, merkt de commissaris-generaal in zijn verweernota terecht op dat deze bron echter ook benadrukte dat dergelijke rekrutering in gevangenis niet meer gangbaar is sinds 2010/2011.

De Raad stelt voorts vast dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (*“Landinfo”*) zeer eenduidig is en dat uit deze informatie blijkt dat de Liyu Police geen gedwongen rekrutering hanteert. Dat het moeilijk is om objectieve informatie te verkrijgen over de Liyu Police, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd, betekent niet dat voornoemde informatie in het rapport niet correct zou zijn, temeer gezien de conclusies vermeld in dit rapport ondersteund worden door andere bronnen in het administratief dossier, zoals het *“Thematisch Ambtsbericht Ogaden”* van oktober 2015 (*“Leden van de Special Police Forces worden lokaal geworven. Veel rekruten zijn jonge nomadische Ogadeni met weinig opleiding en training.”*

Leden van de Reer Abdullah clan (van Abdi Mohamed Omar) vervullen belangrijke posities binnen de Special Police Forces. Redenen om zich aan te sluiten bij de Special Police Forces zijn onder meer: geld, aanzien en clanloyaliteit. Volgens een bron komt het ook voor dat jonge Ogadeni zich aansluiten om zo hun eigen familie veiligheid te verschaffen tegen de Special Police Forces. Jaarlijks worden nieuwe troepen geworven en getraind. Geen enkele geraadpleegde bron is bekend met gedwongen rekrutering.”; p. 11), dat overigens ook geen melding maakt van incidenten van gedwongen rekrutering in het (recente) verleden (waaronder de door verzoeker genoemde periode 2009-2010 tot 2014). Ook het “Country of Origin Information Report Ethiopia” van de Dutch Council for Refugees van 18 mei 2016, dat inzake het al dan niet bestaan van gedwongen rekrutering door de Liyu Police verwijst naar het eerder aangehaalde “Thematisch Ambtsbericht Ogaden”, maar dat ook gesteund is op tal van verschillende, objectieve bronnen, maakt geen melding van gedwongen rekrutering door de Liyu Police. Verder stelt de commissaris-generaal er in zijn verweernota terecht dat het rapport “Landinfo” ook verwijst naar oudere bronnen, zoals rapporten van 2008 en 2012 van “Human Rights Watch”, media-reportages uit 2014 en 2015, een rapport van 2013 van de “International Crisis Group”, en een bron die aangeeft dat sinds 2010-2011 het niet veel meer voorkomt dat voormalige leden van het ONLF worden gerekruteerd voor Liyu Police.

De Raad stelt dan ook vast dat geen van de (door verzoeker of door de commissaris-generaal) aangebrachte bronnen melding maakt van gedwongen rekrutering door de Liyu Police in de periode waarover verzoeker spreekt (2009-2010 tot 2014). Integendeel uit voorgaande blijkt dat de economische voordelen om aan te sluiten bij de Liyu Police voldoende zijn om de rangen in te vullen.

2.13. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekers verklaringen over zijn broer stroken met de informatie “over de objectieve informatie over de politiek gevangenen in de Ogaden regio”, waarvoor hij citeert uit “Jail Ogaden: Human Rights Abuses in the Ogaden Région, 13 December 2010, www.ogadenonline.com”, en er tevens gewezen wordt op informatie die “bevestigt hoe zwaar de Liyu Police de mensenrechten schendt en van hoeveel straffeloosheid het geniet in Ethiopië”, op informatie van “Human Rights Watch” en “African Rights Monitor” en op een interview van F.H., antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op voorgaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.14. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekers broer erkend werd als vluchteling in Zweden (“Verblijfskaart verzoekers broer in Zweden”) en dat de commissaris-generaal niet voldaan heeft aan diens onderzoeksplicht “door verzoeker niet te horen en niet toe te laten om dit element aan te voeren”, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat aan te tonen of zelfs aan te geven op welke gronden zijn broer een permanente verblijfsvergunning zou hebben gekregen en of deze enig verband houden met internationale bescherming en verzoekers asielrelaas. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de persoon op de “Verblijfskaart verzoekers broer in Zweden” op 3 november 2016 een Zweedse identiteitskaart verkreeg en toen vermoedelijk al reeds enige tijd in Zweden was, maar dat verzoeker noch in zijn verzoekschrift van 16 augustus 2016, noch op de zitting voor de Raad op 2 december 2016 vermeldde dat zijn broer zou zijn gevlucht uit Ethiopië en zich in Zweden zou bevinden, hoewel hij eerder wel stelde dat hij contact had met zijn moeder (gehoor, p. 3). Hoe dan ook vindt een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaats en wordt daarbij rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

2.15. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“de regio geteisterd [wordt] door een conflict tussen het ONLF en het Ethiopisch leger, dat al jarenlang aanhoudt”* en dat *“op 5 juni 2016 in een dorp bij Gashqmo 51 burgers gedood [werden] door het Ethiopische leger”*, waarvoor hij verwijst naar *“Ethiopian Army Wantonly Massacres 51 Civilians in Ogaden, 8 juni 2016”*, naar een resolutie van het Europees Parlement, naar een communiqué van 21 januari 2016 van de Verenigde Naties en naar informatie van *“Human Rights Watch”*, stelt de Raad vast dat op basis van de door verzoeker aangehaalde citaten en de informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (*Country of Origin Information Report Ethiopia* van 18 mei 2016, *“Ethiopia 2016 Human Rights Report”*, *“Thematisch Ambtsbericht Ogaden”*, *“Ethiopia - January 2017 Update”*, *“News: Despite nationwide state of emergency, several borders incursions leave more than 100 dead in east and south Ethiopia”*, *“Australia: Protests Prompt Ethiopia Reprisals”*, *“Ethiopia: No Justice in Somali Region Killings”* en *“Ethiopia: Events of 2016”*) en aan de verweernota (*““Ethiopia: Army Commits executions, torture, and rape in Ogaden”, HRW dd. 12/02/2008”*), blijkt dat er in Ethiopië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volgens voornoemde informatie zijn het ONLF en de Ethiopische veiligheidstroepen in een langdurig, low-level conflict in de Somali regio verwickeld, waarbij het ONLF in 2007 het aantal gewapende aanvallen op overheidsdoelwitten heeft verhoogd, wat leidde tot brutaal optreden door de autoriteiten. In 2013 zou de basis van het ONLF naar Mogadishu verhuisd zijn en zou het ONLF vanuit Somalië opereren. Er zou in 2015 en 2016 sprake zijn van nieuwe gevechten, na het afspringen van vredesbesprekingen in 2014 (*“Country of Origin Information Report Ethiopia”* van het van 18 mei 2016, p. 12-13). Gelijkluidende informatie is terug te vinden in het *“Thematisch Ambtsbericht Ogaden”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van oktober 2015. Hierin wordt er ook melding gemaakt van mensenrechtenschendingen door de Liyu Police tegenover burgers, en geweld van het ONLF dat voornamelijk gericht is tegen regeringsfunctionarissen en de Liyu Police. Over de intensiteit van de gevechten tussen ONLF en regeringsstrijdkrachten zou echter zeer verschillend bericht worden. In het *“Ethiopia 2016 Human Rights Report”* van het *“United States Department of State”* wordt er dan weer geen melding gemaakt van incidenten in of de veiligheidssituatie specifiek in de Ogaden regio, in tegenstelling tot het *“Country Summary”* rapport van januari 2017 van *“Human Rights Watch”* waarin mensenrechtenschendingen begaan door de Liyu Police in het kader van het conflict met ONLF worden vermeld. Er wordt met name gesproken over buitengerechtigde moorden, willekeurige arrestaties en geweld tegenover burgers die worden beschuldigd van aanhangers te zijn van het ONLF. In een artikel van 7 november 2016 van *“Human Rights Watch”* wordt er gesteld dat de Ethiopische overheid een groot aantal familieleden van Ethiopiërs uit de Somali regio die hebben deelgenomen aan een protest in Melbourne in juni 2016 zou hebben gearresteerd en opgesloten. Een publicatie van *“Human Rights Watch”* van 5 april 2017 kijkt terug op het eerder aangehaalde incident op 5 juni 2016 in een dorp in de Somali regio, waarbij er op zijn minst 21 dorpelingen zouden zijn gedood door de Liyu Police. In recente informatie van ACLED over Ethiopië (*“Ethiopia - January 2017 Update”*) wordt er tot slot ingegaan op de burgerprotesten en de gewelddadige reactie van de Ethiopische overheid hierop, en de vaststelling dat deze protesten zijn gedaald in aantal, maar dat dit wordt *“gecompenseerd”* door aanhoudende gevechten tussen overheidstroepen en op regelmatige basis opererende rebellengroeperingen zoals het OLF en het ONLA en andere politieke en etnische milities. Wat de Ogaden-regio betreft worden er echter geen specifieke incidenten aangehaald (in tegenstelling tot voor bijvoorbeeld de Oromiya regio en de Amhara regio), behalve een aantal aanvallen over de grens door de Liyu Police in de Oromiya regio. Deze aanvallen door gewapende milities over de grens in de Oromiya regio worden eveneens aangehaald in een artikel op de website *“Addisstandard.com”* van maart 2017.

Waar de Raad, samen met de commissaris-generaal in diens verweernota, erkent dat de veiligheidssituatie in de Ogaden regio problematisch is, dient te worden benadrukt dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet enkel bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.19. Ten slotte kan gelet op de informatie die de commissaris-generaal thans heeft bijgevoegd over de rekrutering voor de New/Liyu Police en over de veiligheidssituatie in Ethiopië en meer specifiek de Ogaden-regio, verzoeker geenszins worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift meent dat *“de kracht van gewijsde van dit arrest werd geschonden door de bestreden beslissing”*, daar het arrest van de Raad (RvV 11 januari 2017, nr. X) aangaf: *“Nu aan verzoekende partij haar nationaliteit en etnie blijkbaar niet wordt getwijfeld, wijzigt de Raad zijn standpunt gelet op de vaststelling dat in het administratief dossier geen enkel rapport wordt toegevoegd dat betrekking heeft op de eventuele rekrutering door de New Police van jongeren uit de Somali gemeenschap in Ethiopië en de veiligheidssituatie in Ethiopië.”*

2.20. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.21. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.22. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK